

Светозар Влајковић

МОРЕ У ЛИФТУ

1968–2008.

СВЕТОЗАР ВЛАЈКОВИЋ рођен је у Београду 5. јануара 1938. године.

Завршио Правни факултет.

Четири деценије уређивао културне програме у Радио Београду.

Објавио је четрнаест романа, четири збирке приповедака, неколико десетина радио драма и телевизијских драма. Изведена су три његова позоришна комада, а у периодици објављено још неколико.

Изведене драме:

Грејалица (Атеље 212, 1968), *Сивари у врџу* (Театар лево, 1970), *Расџанак* (БДП, 1977).

Штампане драме:

Зидање (Сцена 1/1977), *Вечерњи џиркачи* (Сцена 2/1983), *Дон Жуан, београдски* (Сцена 6/1986), *Понављач* (Сцена 6/1991).

У есејистичким радовима бавио се теоријом позоришта и глуме, естетиком радија, књижевним животом, а неколико текстова посветио је истакнутим српским писцима и сликарима.

Као сликар, тематски је везан за пределе и људе који допуњавају имагинативни свет његових књижевних дела. Илустровао је три своје књиге.

Укупна његова делатност усмерена је ка проналажењу смисла и афирмацији живота.

Светозар Влајковић живи у свом родном граду.

ПРЕДГОВОР ПОСЛЕ ЧЕТРДЕСЕТ ГОДИНА

Недавно сам распремао ормар у коме су се накупили моји необјављени рукописи. Доста тога нисам никоме нудио, било ми је важније писање од објављивања. Нудећи своје радове, писци без световних заштитника потроше толико времена и снаге, а нарочито своју ведрину, да им ништа не остане за писање, те најчешће одустану.

Брзо сам схватио онај део у вези са трошењем енергија за промоцију сопственог рада. Често сам имао у виду супротан пример из једне друге средине: Жан Мари ле Клезео живео је у рибарском месту Сен Тропе, тамо написао књигу, послао је поштом Галимару и као дебитант добио Гонкурову награду. То је као кад би неко овдашњи живео и писао у Бабушници, послао роман “Стубовима културе” и добио Његошеву награду. Незамислива путања.

Далеко од Клезеоа и Сен Тропеа, нисам губио ведрину, писао сам, понешто слао поштом издавачима и позориштима, па ко хоће нека прихвати. Углавном нису хтели.

Једна Селинова реплика у комаду *Црква*, послужила ми је као утеха за све будуће тешкоће са јавношћу: “Он је момак без важности за друштво, он је појединац”. Уреду, нека је тако, бићу појединац, бићу без важности за средину, али то ме неће зауставити у писању.

Дакле, са задовољством сам празнио ормар, поготову кад сам утврдио колико је добро што неки текстови нису објављени. Добро и за мене и за публику.

Између осталог, бацио сам *Сексуални хороскоп*, ту опсцену ступидарију. Какво олакшање! За длаку је фалило да буде постављен у Атељеу 212. Рукопис сам предао Мири Траиловић. Добронамерна, али опрезна, та управница је тражила да јој предложим редитеља. Предложио сам Владу Момчиловића, који је дотле успешно радио у Театру лево, нарочито се истакао режијом лакрдије “И ти ћеш видети свој спермограм”, коју је написао неки енглески глумац, јер му је дојадило да глуми у досадним комадима. Стајали смо, нас двојица, за шанком у позоришном бифеу, чекали да нас Мира позове на договор. Онда је Влада споменуо да би радо унео у представу сцене са калу-

ђерицама. Какве сад калуђерице, питао сам. Њему се баш свиђало да на сцени буду калуђерице, јер му делују сликовито и комично. Чини ми се да је такве фигуре видео код Арабала. Није му пало на памет да је Арабал био тврди атеиста у католичкој Шпанији, да је издалека, из Париза, ратовао са генералом Франком, да су калуђерице за тог какографа, како га је назвао Каудиљо, синоним света од којег је пострадао његов љубљени отац итд. те да сликовитост тих жена има дубљи смисао но што је његова младалачка машта могла да наслути. Одбацио сам његову идеју, иако у то време ништа нисам знао о монашком животу. Напросто, постоје границе произвољности и, наравно, доброг укуса. Влада је рекао да у том случају неће да режира. Управница нас позвала у канцеларију, саопштили смо јој да се не слажемо у погледу реализације текста. У реду, ако је тако, онда се неће радити, рекла је Мира и отпустила нас. Вероватно да такве замлате дотле није срела.

Био сам на ивици да шарктирам и *Море у лифтџу*, али нешто ме покренуло да га претходно прочитам. При читању чудно сам се и чудно. Да ли је могуће да сам ја *џо* писао? Које су ме потребе навукле на тако нешто?

Највише ме зачудило што се тај текст “држи”, упркос томе што у њему ништа није јасно. Онда сам се сетрио Финцијевог мишљења о мојој првој драми под називом “Не тугујте, пријатељи, док музика тече”, која по много чему наликује *Мору у лифтџу*. Финци се чудно целовитости те драме, којој је недостајала фабула, а ликови тек (!) па и све друго што један драмски текст чини препознатљивим у оквиру овог књижевног рода.

Чудећи се, овога пута, сасвим сам заборавио једну ситницу: крајем педесетих и раних шездесетих година био сам под снажним утицајем Бекета, Јонеска, Ролана Дибјара, Ромена Венгартена, Жоржа Шеадеа. Тих година основу (анти)драмске поетике формулисао је Ежен Јонеско, овлашћујући писце да пишу шта им падне на памет, ослањајући се на Бретона и његове манифесте.

Слобода коју је тиме добило позоришно стваралаштво поговодала је мојој личној неслободи. Све оно што нисам смео да саопштим јасно и гласно, надокнађивао сам писањем чије границе нико није одредио.

Основна тема комада *Море у лифтџу* и данас је актуелна, чак више него раније: промискуитет, ослоњен на фантазме који се понекад јављају паровима захваћеним досадом. Тада нисам знао

да је промискуитет болест. Кад бих изнова обрађивао ту тему, извесно је да би моје гледање на ту болест било сасвим супротно ондашњем. На срећу, све је толико прикривено у комаду, да ће се читалац овог текста чудити откуда ми помисао да сам о томе писао. То је, ето, предност положаја авангардних писаца: пиши што ти прво падне на памет, у том случају свако има право да га разуме како хоће, па и писац тог дела. Ако тврди да ништа није разумео, ризикује да га прогласе глупим.

Сасвим неочекивано открио сам да се *Море у лифтиу* уклапа у уџбеничке дефиниције пост модерне књижевности. Током четврт века терора пост модернизма, откривам, ето, да сам био претходник те настраности, о чему је недавно писао Дерем Кембел у књизи “Лажљивчева прича”.

“Оригиналност се неугодно осећа у присуству здравог разума. Ајрис Мардок је приметила да је данашња књижевност заплетена и нејасна јер је ствар у томе да се са језиком игра на један узбудљив начин, да се збуни обична памет. *Књижевност мора, према томе, бити јуна новонарија, прејрека и нејасности*”, вели Дерем.

Шта би тек рекла професорка Дудит Батлер са Берклија о мом комаду?

“Професорка Батлер тврди да је *неојходно* изражавати своје аргументе *намерно изојаченим језиком*, одбијати сваку употребу речи у њиховом уобичајеном значењу, дићи у ваздух идеју да постоји било какав природан начин да се разуме стварност, е да би се могао размонтирати здраворазумски начин гледања на свет”.

Дакле, поранио сам неколико деценија. Спасео сам се без сопствене воље. Да су Батлерова и слични арбитрирали у оно време и да сам им препоручио “Море у лифту”, били би задовољни. Ето још једнога који потврђује њихове тезе. На срећу, то се није десило.

Светозар ВЛАЈКОВИЋ

МОРЕ У ЛИФТУ

ЛИЦА

БОРИС

АНА

ОЛГА

КОСТОЛОМ, омањи, наг, са наочарима

ПОЛИЦАЈАЦ

1.

Сцена је млечна, ѿједини облици се једва разазнају. Са сѿране је, рекло би се, ѿмила некаквих ѿкеѿа.

Борис ѿрилази оѿледалу, оѿледа се, намеѿиѿа неѿиѿо око шлица на ѿанѿалонама.

Појављује се Ана.

АНА: Уосталом, ако си одлучио без мене, имаћемо више времена за друге ствари, осим ако се неке од ствари које се овде још могу или не могу видети не покажу довољним разлогом да помислим друкчије. Гле, жваћем гуму! Знам да ми то не приличи. Уосталом, све ово за мене може имати смисао доказа, као што сам то јуче, не, прекјуче рекла!

БОРИС: Гуму? Браво.

Он јој ѿриће, клекне, љуби јој колена, ноге.

Ана исѿљуне жвакаћу ѿуму на оне ѿкеѿе.

АНА: Не почињи опет. Не остављај ме саму, овде, у висини моје главе, косе, миѿбуша. Реци нешто.

БОРИС: Најзад! Твоја колена, твоје длачице, прсти, нокти, заноктице, ја. Сви смо очекивали овај тренутак, недостају нам речи, осим оних које иначе употребљавамо. Сви, стално, ових година, минута. Та колена, оба рукава, како су, потпетице, наочари у ташни, свиреле. Погледај шта сам учинио, због тебе, због нас. Погледај само!

Он шири руке, ѿказује унаоколо загледан у ѿај ѿразни ѿросѿор као да ѿу има нечега.

АНА: Изгледају ти свирепим?

БОРИС: Уверио сам се. Те очи, како оне страдају од наочара, мање него са ѿима. Јеси ли сад задовољна?

АНА: Тако–тако... Ниси баш то морао да кажеш. Једном, кад се преселим, мораћу понекад да их носим по кући.

БОРИС: Ниси, ниси задовољна. Гледај боље, још, без речи, без покрета. Гледајмо заједно као да нам је последњи пут.

АНА: Зар није?

- БОРИС: Јесте, али рекао сам зато да буде јасније, да се боље види, зна, као на пример, кад се заврши летовање или кад твоја мајка умре...
- АНА: Ти се још сећаш како је сирота мама страдала.
- БОРИС: Наравно, драга. То је било незаборавно. И кад је ујка Куца патио, само то је било нешто друго, веселије, могла си увек да погледаш кроз прозор, да у себи викнеш “куц, куц”, да се тако орасположиш и да њему исто тако буде мило из добро познатих разлога.
- Не сцени је сад са сцѳране ѓомила ѓакетѳа, јасно осветѳљена. Ана ѓосмаѳра ѓакетѳе.*
- АНА: Све си запечатио, видим.
- БОРИС: До ситнице. Нема одлагања.
- АНА: Пажљиво пробрао?
- БОРИС: Ух, та прашина, Удавила ме. Четку сам задржао.
- АНА: Ону већу?
- БОРИС: Мању, свакако.
- АНА: Чивилук, дедин?
- БОРИС: Јес, Јес.
- АНА: А татин чивилук?
- БОРИС: И њега. Чини ми се да је већа четка боље служила.
- АНА: Остави сад четке. Говоримо о чивилуцима.
- БОРИС: Мало сам расејан.
- АНА: Татин није био баш најбољи, па ипак, не једе хлеба, добро је што си га спаковао.
- БОРИС: Ни мала четка није лоша. Служи, сасвим служи, док је она велика ипак делимично незаборавна.
- АНА: Кутије за чај. Борисе, кутије за чај!
- БОРИС: Не би оне промакле, таман посла.
- АНА: А вилоина?
- БОРИС: Мислиш на виолину?
- АНА: Кад кажем вилоина онда мислим на то што кажем, правиш се блесав.
- БОРИС: Ни најмање.

- АНА: И резервне жице?
- БОРИС: Си, си.
- АНА: Тигрова маст за потенцију?
- БОРИС: Њу сам прво спаковао. И рецепт.
- Она га ухвати за руке.*
- АНА: Волиш ме, сад је то јасно.
- БОРИС: Било је, јесте и биће.
- АНА: Поправио си турпију за нокте!
- БОРИС: Откуд знаш?
- АНА: Ваљда имам очи. Чак си и то успео.
- БОРИС: То нико није могао да спречи. Ни ти, ни ја, ни ми.
- АНА: Баш нико?
- БОРИС: Ни они! Чак ни они. Погледај, све је ту, на дохвату руке. Све старо, лепљиво. Довољно је да отворимо прозор и да кроз одвод за ђубре све избацимо у њега.
- АНА: У кога?
- БОРИС: У ђубре. Па то ће бити лом! Наш тренутак! Бићемо на нашој тераси као на палуби, гледаћемо како прошлост одлази са тим старудијама у ђубре, како ђубре односе на реку, како река отиче у океан, како океан отиче куда он хоће. Смејаћемо се. Откад се нисмо смејали, Ана!
- АНА: Надам се.
- БОРИС: Ти се надаш? Ни та реч нада овде одавно није изговорена.
- АНА: Надам се да ниси целога дана носио то одело. Треба да се пресвучеш, кад су у кући. Иначе се брзо похаба.
- БОРИС: Нада! Надати се! Нада: то су сва лица, сва времена, сви градови, музеји, неонске рекламе, излози разних мириса, цене, опрани аутомобили, парламенти, авионске торбе са рекламама компанија, енглески у сто лекција за комерцијалисте, адвокатске фирме, неутрална озбиљност банака и зграда у којима су смештене, уметнички покрети и непокрети, па ако хоћеш, и та тигрова маст...

- АНА: Борисе!
- БОРИС: Нешто сам рекао што не треба. Опомени ме увек кад кажем непотребну реч, опомени ме и кад кажем неопходну реч.
- АНА: Борисе, шта си радио са абажуром!
- БОРИС: Абажур? Откуд сад да се и он удене у наш разговор, па то је... то је... у реду... абажур, шта сад с њим?
- АНА: Надам се да ниси бацио тај абажур од керамике. Колико смо се често радовали што личи на абажуре из Валдорф Асторије. Ако већ нисмо стигли да одемо у тај хотел, бар имамо абажур који личи на оне тамо, у холовима, у собама, на столовима.
- БОРИС: *(Пусићи јој руке)*
Абажур, кажеш...
(Замисли се)...
Који абажур?
- АНА: Сећаш се. На њему мозаик: девица чува овце. Изнад ње је сребрни облак. Девица корача у ритму оваца које не корачају. Сребрни облак нема ноге али и он корача, сви корачају. Сећаш се ваљда нашег јединог абажура?
- БОРИС: Ах, ти мислиш на тај једини, зашто одмах ниси рекла.
- АНА: А ти тврдиш да га волиш!
- БОРИС: Да.
- АНА: Онда си морао да знаш да читав град лудује за старим абажурима.
- БОРИС: Тако дакле!? Зар се нисмо договорили да побацамо све ствари, све настало пре нас, осим неких које ћемо задржати упркос њиховој старости или младости. Мислиш да мени тај абажур није био драг? Тако ти мислиш, је л'? Не мислиш. Ти поштујеш договор, чему онда мишљење. Е па лепо, бацио сам га. То што видиш упаковано, то је све по договору. Хоћеш да све распакујем, да боље видиш? То хоћеш?!
- АНА: Слаба сам, Борисе. Ја сам трска која понекад мисли, а понекад не мисли.
(Нагло мења тон, њочне да звоца)
Главна је да си столице задржао!

На сцени су сад и четвори исјовейне столице, обичне, као у јевџиним кафанама.

БОРИС: Па мораћемо на нечему да седимо. Бар у прво време, док не купимо нове.

АНА: А после? И зашто, питам ја тебе!

БОРИС: Зато што су таква правила друштвеног понашања и не само друштвеног.

АНА: Оне су старије од нас!

БОРИС: Само од тебе, али не и од мене. Тата их је купио тек што сам се родио. Поклонио их је мајци уместо букета кад је дошао у породилиште. Донео их је тамо, у ходник, лепо увијене. Сви су мислили да је то букет неког дивног цвећа, аплаудирали су и говорили да ћу ја свакако да будем неки необичан човек, а ја сам их слушао и ништа нисам разумео, а можда их нисам ни слушао, јер сам се тек родио и главна ми је брига била како да преживим тако мали и немоћан. Баш ме брига за тај букет од столица. Али оне су касније биле понос мојих родитеља. Зато, само зато одлучио сам да их задржим!

АНА: Не смемо да будемо слабићи, Борисе. Слушај ме пажљиво. Морамо да имамо принципе. Људи без принципа су беспринципијелни, морамо да се одредимо за нешто, морамо, у противном, нестаћемо, сасвим ћемо да нестанемо.

БОРИС: Ти прва квариш договор. Да ниси толико дрвила са тим абажуром...

АНА: Абажур је изузетак да би се истакло правило!

БОРИС: И столице су изузетак. Свима сам касније причао да сам их добио за први рођендан. Јадни родитељи, после су и они то свима причали, све до епидемије мишје болести.

АНА: Не, не и не! Једва чекам да их више не гледам!

БОРИС: И не гледаш их, од епидемије која их покосила.

АНА: Доста сам их гледала.

Она извуче столицу на којој је седео, баца је на ону ѓомилу. Побаци и остале столице.

Борис извади марамицу, рашири се, седне на под, дохвати неку књигу која се њу зашекла.

Из књиге испадне мейална њлочица.

Борис њажљиво њосмајра њу њлочицу.

АНА: Ако те баш занима, данас сам закључила два уговора за испоруку јагода.

БОРИС: Данас сам разводио жену без ноге и мужа са шеширом.

АНА: Данас су опет заборавили да поправе пловак.

БОРИС: Данас они нису знали зашто су дошли, а онда отишли су.

АНА: Пожалила сам се директору, али њега није занимао пловак него шта ми је испод сукње.

БОРИС: Посматрао сам их како силазе низ улицу и заустављају се пред излозима као да се нису разводили.

АНА: Обући ћу још краћу сукњу, да бих му се осветила!

БОРИС: Одједном, изгледало је да ће тип ући у радњу, да ће јој купити нешто. Ући ће, купиће јој, пет минута пошто сам одбио да их разведем јер нису знали зашто су дошли а после зашто су отишли. Дуго сам размишљао размишљајући о њима. Тип носи шешир, она нема ногу. Да ли је то праведно? А затим, шта би јој такав тип купио у радњи за кишобране?

АНА: Међутим, директора више занима да замишља шта има испод моје сукње него да види. Зато и нећу да обучем краћу сукњу.

Борис ојей разгледа ону њлочицу.

Ана њодидже један склољњени њараван расклаја ѓа. Свлачи се њамо иза.

АНА: Чик погоди колико је сати!

БОРИС: А ти погоди шта сам нашао у овој књизи коју нико никад није читао.

АНА: Никад не би погодио. Ускоро ће 20 часова и 18 минута. Када ћеш да ме запросиш?

БОРИС: Ускоро.

АНА: Јуче си рекао да ће то бити сутра увече. Вечерас је сутра.

БОРИС: Сутра, то је читаво вече. Чему журба, запросићу те, ако сам рекао.

АНА: Онда дођи овде!

Борис оде иза њаравана. Наслућује се шџа џамо раде: џојављују се руке, нође, лакџови, ѓлаве.

БОРИС: Чему журба? Ми се бар познајемо.

АНА: Било би лепше да се не познајемо.

БОРИС: У извесном смислу, сасвим си у праву.

АНА: У ком смислу?

БОРИС: Онда се без икаквог напора не бисмо познавали.

АНА: Понекад се дивим твојој интелигенцији.

БОРИС: Боље би било да признаш моју доброту.

АНА: Сачекај мало, сачекај! Зар увек морамо да говоримо док радимо ове ствари!?

БОРИС: То си могла и раније да ми кажеш, пре но што је стигло ово писмо.

АНА: Ђути!!!

Тамо иза њаравана и даље ѓужва, онда се смире. Излазе, одевајући се.

АНА: Где је то писмо?

БОРИС: Изволи.

Пружа јој ону џлочџу.

АНА: (Чџџа)
Упутство за руковање лифтом.

БОРИС: Читај даље.

АНА: При уласку добро затворите врата.

БОРИС: Добро смо их затворили.

АНА: Правилно распоредите тежину у простору.

БОРИС: Правилно смо је распоредили. У почетку лифт се застрашујуће љуљао.

АНА: Изаберите жељену висину.

БОРИС: Изабрали смо је.

АНА: Пустите справу у погон и будите стрпљиви док се сама не заустави.

- БОРИС: Поступали смо по упутству.
- АНА: Деци испод 14 година забрањено самостално руковање.
- БОРИС: Она има више од 14, чак пуних 38 година.
- АНА: Чуј сад ово! У случају изненадног застоја, сачекајте без узбуђења да се квар отклони.
- БОРИС: Није дошло до квара.
- АНА: А до узбуђења?
- БОРИС: Зашто тражиш да будем искрен, а досад ти је било свеједно. То није фер. Увек сам неискрен кад сам искрен. И обратно.
- АНА: Узбудио си се, знам да си се узбудио! Ти си се променио. Борисе!
- БОРИС: Тако чедна и политички неангажована, никада нећеш разумети шта се заправо догодило. Превара, шта то данас значи! Брачна превара, ха, ха!
- АНА: Преостала нам је још превара у мислима, Борисе. Ето то значи превара данас.
- БОРИС: Чиме да те преварим кад сам престао и да мислим?
- АНА: Ништа ти не помаже. Ја све знам – Преварио си ме. Не можеш да се сакријеш. Ноздрве су ти пуне прашине из лифта. Стално их четкаш кришом. Не пролази то код мене. Сувише те познајем. Кад си примио ово писмо, пре или после?
- БОРИС: Глупости, то је само плочица са упутством за коришћење лифта. Залепљена је на сваком од њих. Ова се откинула сама од себе, покупио сам је и донео. Свидео ми се текст, подсетио ме на тебе и на мене.
- АНА: Хоћу целу истину! Зашто ми одмах ниси пријавио ту плочицу, зашто?
- БОРИС: Желео сам али тад си била на брифингу код свог шефа. Још то желим, мада је касно. Да, море у лифту... море... Једнога дана враћаћеш се. Небо ће бити топло као гибаница, ноћ пуна звезда као униформе ратних хероја. Правих или лажних, свеједно. Језера у твојим грудима биће клиска као да је месечина. Све је ишчезло. Астроном се попео на своје мердевине, скупља галаксије крпом за пра-

шину, истреса их у сан. Он је далеко, ти си далеко, сви су далеко. Враћаш се, спокојно додирујеш дугме на вратима лифта. Ти га не додирујеш, оно додирује врх твог прста. Још неко чека поред тебе тај лифт. Затварате врата, полазите. То не мора да буде ноћу, он не треба да личи на астронома, пењете се до спратова. Сваки човек има свој спрат. Тако је увек било. Читате упутство за руковање лифтом. Да, то је то, нешто почиње.

АНА: Шта почиње, Борисе, буди храбар!

БОРИС: Време заборавља на вас, на себе, осећате тренутак настанка мора, законитост узајамног привлачења, привид ваших тела, збијених у тако уском, тако присном, тако отуђеном, потребном, сувишном простору, дође ти да крикнеш, да удахнеш само дно мора, тебе, њега, ту си, он, све, шипке, сајле и ништа, море, прашина и алге, дупљарски сјај ознојених пора изнад усана, ту, ту, ту, ту! Ето, то је све, Ана.

АНА: Више бих волела да си спавао са хиљаду њих него то!

БОРИС: Само сам са тобом, невин сам.

АНА: Али ти си је препознао!

БОРИС: Једва препознам и своје ципеле. Мучиш ме. Тражиш и више од искрености, док ја тебе штедим. Али кад је тако, пријавићу ти још једно писмо, још једно, Ана, па ти види да ли имаш снаге да и то поднесеш.

Вади из задњеџ цеџа неку харџију, даје јој.

АНА: (*Чиџа*)

“Кућни савет умољава станаре солитера да прегледају жалузине и пријаве сваку неисправност. Поправке ће се обавити на рачун фонда Кућног савета. У случају да неко не пријави неисправност жалузина које користи, сносиће одговорност за неостваривање својих права.”
Знаш ли кад је рок?

БОРИС: Знао сам па сам заборавио.

АНА: До сутра ујутро!

БОРИС: Имамо времена.

- АНА: Сутра, то је вечерас.
- БОРИС: Не брине, та дама из лифта члан је комисије за жалужине. Ваљда ће нам начинити попуст. И тако нико не поштује дописе, рокове, фондове, жалужине, ходнике, прекидаче, гелендере. Нико!
- АНА: Попуст, је л'?' Дотле сте стигли вас двоје, куку мени.
- БОРИС: Пссст! Гаси светлост!
- Сцена у мраку, само један квадрант свејли у дну. Они њрилазе на њрсиима да виде шииа је шиамо.*
- АНА: Астроном и жена. Стигли су.
- БОРИС: Чудно. У ово доба ставили би густу завесу.
- АНА: Можда су одлучили да постоје за нас.
- БОРИС: Али зашто су наги?!
- АНА: Можда то нису они.
- БОРИС: Са њима никад нисмо сигурни, у праву си, душо.
- АНА: То су они! Само они на тај начин млатарају рукама. Она узима пеглу. Он је окренут леђима...
- БОРИС: Убиће га!
- АНА: Подигла је пеглу, пегла сија, спушта се пегла, готово је.
- БОРИС: Мртав је.
- АНА: Ма не, она почиње да пегла. Не схватам, Борисе, како је могуће да нас двоје гледамо исту ствар а видимо друкчије!
- БОРИС: Тако је са свима и одувек. Оставимо сад те тривијалне теме. Ово што се сад нама дешава је страшно. Страшно, да.
- АНА: Зато што њих двоје сад постоје за нас, јер тако су одлучили!
- БОРИС: Да упалимо светлост. Одсад нема сврхе да се међусобно уходимо. Нешто ће се догодити.
- АНА: Све је то до те мере невероватно... Астроном наг, то ми је било незамисливо. А сад, ено га. А тек она! Колико се само разликује тако нага од оне каква је била одевена и без пегле у руци!

- БОРИС: Била је друкчија. Дрхтала је. Увијала се у капут. Знојила се. Пливала. Краул, бетерфлај, као зец, пас. Уста су јој била слана. Ана, ти си паметна. Сад све знаш. Шта да радим?
- АНА: Упознај је, затражи јој новине да прочиташ, за почетак. Можда ће то помоћи.
- БОРИС: А ти?
- АНА: Шта ја?
- БОРИС: Ти и астроном?
- АНА: Ко?
- БОРИС: Астроном.
- АНА: Он није астроном.
- БОРИС: Тако смо се договорили. Тако си рекла чим си их спазила. Погледај оног астронома и ону жену коју срећемо у лифту, тако си рекла.
- АНА: Ако је и био астроном, сад није. Тај жгољавко. Раније нисам знала да је толико жгољав.
- БОРИС: Ако јесте, онда ни та жена није жена!
- АНА: А писмо? Ко је добио писмо!
- БОРИС: То је упутство за коришћење лифта.
- АНА: А ваш сусрет у лифту?
- БОРИС: И ти си била с њом у лифту. То ништа не значи.
- АНА: Шта ћемо са другим писмом? Нећеш ваљда да кажеш да је то летак кућног савета о поправци жалузина!
- БОРИС: Ооооо маму ти јебем, па шта је друго?! Наше жалузине су покварене, сто пута си ми то набила на нос. Због тога смо и купили параван, кад се већ тако догодило да наши прозори гледају један у други.
- АНА: Аха, сетио си се, најзад! Да, овде је увек било видно, они су нас посматрали, упознали, за њих смо ми постали астроном и жена или ко зна шта су већ смислили. Оклевали су, уздржавали се да постоје за нас, али после свега, после вашег сусрета у лифту, о коме му је она причала, после позива кућног савета, преломили су се. И зато, свуцимо се, Борисе, покажимо им да их познајемо, да смо прочитали њихове новине у боји.

БОРИС: A type of mental disorder characterized by dissociation, particularly between the intellectual processes and the affectiv, the latter beinalso to a great extent disorganized, with many varieties!

АНА: Видећемо, драги мој, да ли хоћеш или нећеш!

*Она крене махнито на прекидаче, њали све светлосати,
раскоичава се, баца своју одећу.*

Борису је нелагодно.

БОРИС: Погледај, угасили су светлост. Посматрају нас!

АНА: То само доказује колико сам у праву. Шта чекаш?

БОРИС: Не могу, Ана. Досад је све било игра. Волим да се играм. Али ово више није игра него позив на игранку.

АНА: Е, ако си се предомислио, онда ја одлазим!

БОРИС: Сутра се венчавамо, забрањујем ти да одеш!

Ана се одева, љутишића.

АНА: Неискрен си. Сад је касно. Провалила сам те.

Отишла је.

БОРИС: Откуд сам знао да ни ти не желиш да се венчамо.

Приђе љомили њакетиа, расијакује их, размешита сивари.

На сцену ситиже Олга.

2.

ОЛГА: Огрнути топлином мора.

Борис се чејика.

ОЛГА: Као лисичјим репом.

Борис се чејика.

ОЛГА: У дну тамног ходника.

Борис се озледа.

ОЛГА: Осветљеног траговима суседа.

Борис се окрене ка њој, ѡсмајира је од главе до ѡеће и најираѡ.

ОЛГА: Чекали смо плиму.

- БОРИС: Ово је приватни стан. Вече. Светлости се пале иза покованих жалузина. Или иза никаквих завеса. Ветар се игра са перјем на туђим јастуцима. Брачни саветник Борис, окорели нежења, управо је очет-као свој сако и панталоне, пошто га је напустила, вероватно привремено, његова дугогодишња и једина љубав. И ево, спреман је да прими посету члана комисије за жалужине. Тачка.
- ОЛГА: Али брачни саветник не зна стару пословицу: док су мртви под земљом свежи, живима на земљи је хладно.
- БОРИС: Неко је мртав?
- ОЛГА: Више психички него физички.
- БОРИС: Па шта предлажете?
- ОЛГА: Исто што и ви.
- Олџа њолеџи ка њему, заџрли џа, дрхџи.*
- ОЛГА: Хладно ми је. Тако је хладно. Свуда. Реците, молим вас реците да нисте станар овог солитера. Реците... Али, ви сте ипак...
(*Гледа џа ошџро*)...
Добро вече. Ја сам из кућног савета.
- БОРИС: Добро вече. Колико је сати?
- ОЛГА: Ускоро ће 21 час и 4 минута.
- БОРИС: Изврсно. Не касним. Имао сам велико спремање. Ани се не свиђају неке ствари, заправо ништа јој се не допада па сам све то спаковао, али из неких разлога распаковао сам их. Ана, она је моја несуђена супруга, а можда је и суђена. Засад изгледа да је несуђена.
- ОЛГА: То је лепо, ако није суђена. Свако коме се суди, вечито је сумњив. И кад није осуђен.
- БОРИС: Тешите ме.
- ОЛГА: Немам разлога, ја сам члан комисије за поправку жалузина.
- БОРИС: La jalousije! То сам и очекивао.

- ОЛГА: Споменули сте велико спремање. Стана или свог живота? То је данас толико учестало. Не секирајте се. Све дође на своје место или на нечије место. И ја сам покушала да раскинем. Више пута.
- БОРИС: Зашто сте онда још заједно?
- ОЛГА: Кад раскинемо са неким онда схватимо да нисмо били с њим па ни сам раскид није раскид. Раскида се само оно што постоји. У том случају боље је не раскидати, јер увек постоје изгледи да сте са неким с ким нисте.
- БОРИС: Па ви сте савршени! Наслућивао сам то. Зато сам се и плашио да вас сретнем. Јер ако сте ви савршени а ја далеко од тога, никада се нећемо срести.
- ОЛГА: Волим мушкарце зато што их не волим. Не волим их зато што не знам како да их волим. У томе је мој проблем, зато сам и постала члан те комисије. Та улога ми омогућује да идем редом, од стана до стана, да упознајем људе. Солитер је планета, господине. Није потребно да плаћате туристичке аранжмане, да чекирате аеродромске карте, да обилазите неке бајне обале пуне комараца, ајкула и крокодила, да завирујете у гробнице краљева и дахћете од умора у превеликим музејима где обневидите па вам промакну ремек дела Ренесансе и сумерских вајара. Глупости. Солитер је планета, већа од планете. Гле, имате лепе столице!
- БОРИС: Оне су за вас лепе?
- ОЛГА: Подсећају ме на вечност, зато су лепе.
- БОРИС: Кад смо већ код вечности, изволите, седните на једну од тих вечности.
- ОЛГА: Хвала. И тако сам спала с ногу.
- Олга седне, ѿсмајра га радознано.*
Он се врши у некаквој нелагоди.
Она ѿрекрсти своје лепе ноге.
- БОРИС: Не жуљају вас?
- ОЛГА: Ни најмање.
- БОРИС: Драго ми је.
- ОЛГА: Столице могу да буду и врло, врло корисне.

- БОРИС: На шта мислите овога пута.
- ОЛГА: Чекајте да се сетим на шта мислим. А – да! На њима се може седети. Ви никада не седите? Имала сам супротан утисак.
- БОРИС: То зависи од разних околности.
- ОЛГА: Исти случај!
- БОРИС: Најчешће седим сам, али ако се укаже прилика онда седим са још неким, ако се то тада може звати седење.
- ОЛГА: Знам на шта мислите!
- БОРИС: Да чујем.
- ОЛГА: Мислите на неку малу пицу која седне пошто сте ви већ сели.
- БОРИС: Е, молим вас, нисам сигуран да је мала. Може да буде и велика. Свеједно. То нема везе са столицом. Столица се ту нађе само као реквизит.
- ОЛГА: Тачно тако! А сад ми реците нешто о мору у лифту.
- БОРИС: Много тражите.
- ОЛГА: У неколико речи. Врло сам радознала. Шта је за вас тих неколико речи ако се упореди тај напор са толиким несаницама које сам отпатила због свега.
- БОРИС: Ви мислите да је то неколико речи. А оне тоне, камаре речи са Аном. Целе вечери, док није дунула и отишла само о томе смо говорили. Било би боље да ми ви причате о мору у лифту. Да га освежите. И море се убуђа од речи. Све се убуђа од речи, све. Слушам вас.
- ОЛГА: И поред тога што сте мушкарац, ви сте још и џентлмен. Хвала вам за ово пријатно изненађење. Да, море.

Промена свейлосџи. Олџа хода око њеџа.

- ОЛГА: Том приликом беласало се, мале алге око прстију, немирних покрета, хиљаде планктона, две хиљаде око сваке поре односили су траг постојања низ струју која нас је у пролазу опомињала на време, време... Или су то била нека друга створења која су нас посматрала, изнутра, из лоше амалгамисаних огледала на четрнаестом спрату. Огнути топлином

мора као лисичјим репом, у дну тамног ходника, осветљеног тек низом угљених лоптица налик на трагове пролазника, суседа, са дизалицом налик на шешир, били смо ван свега. И нико није могао помислити да би кристал, чијем смо рађању присуствовали, могао бити повод нечему нечасном. Још трепери у мом оку тај зрак и никоме нећу допустити да га уклони из кукавичлука, из бедне, инфериорне носталгије за сигурношћу која не постоји.

Свејлосић као пре овог монолога.

- БОРИС: Истина је, госпођо, заједно смо открили море у лифту. На исти начин. Чак и Ана то зна. Али, госпођо, један нови моменат утиче да се сјај тог кристала помућује из тренутка у тренутак. Ја, госпођо, до вечерас нисам знао да ви станујете иза прозора наспрам мог прозора. И, ја сам вас видео. Да, видео сам вас без ичега на себи. Морате да признате да ми то није свеједно. Да приставим лонче за чај? Волео бих да се начисто и до краја објаснимо!
- ОЛГА: Не зовите ме госпођо, неудата сам.
- БОРИС: Госпођице, хоћете ли да ставим за чај?
- ОЛГА: Где да га ставите?
- БОРИС: Тамо где му је место.
- ОЛГА: Бојим се, дуго ће трајати
- БОРИС: Биће брзо и ефектно
- ОЛГА: Не знам. Не, не, нисам сигурна
- БОРИС: Чега се плашите?
- ОЛГА: Костолом ће приметити моје одсуство, ако дуже потраје. Кад бисте бар спустили те жалузине колико се може, боље бих се осећала.
- БОРИС: Костолом? Шта је то, ко је то!
- ОЛГА: Мој вереник.
- БОРИС: А мени се учинило да није нарочито снажан.
- ОЛГА: Само је храбар.
- БОРИС: Ни на то ми не личи. Погледајте одавде, па то је само један човек који чита новине и прилично је...

- ОЛГА: Реците – наг! Али никад не можете бити сигурни да чита новине. Шта више, извесно је да их не чита.
- БОРИС: Шта онда ради, дођавола!
- ОЛГА: Имитира читање. Тачније, имитира себе из времена кад их је читао. Сад је то само једна врста одбране од суседа.
- БОРИС: Ма слушајте, све то што се збива треба расећи, растворити као чир. Позовимо тог Костолома, ја ћу да позовем Ану, тако ћемо све моћи без остатка да утврдимо. И ко је ко, и ко је нико, и све остало.
- ОЛГА: Не би било фер да одевени примате у посету наог суседа. Свуците се, докторе. Тако је пристојније.
- БОРИС: Нисам доктор, него психолог. Запослен сам у брачном саветовалишту.
- ОЛГА: То је изнад свих очекивања! Ви ћете у том случају све нас смирити и дати нам поуке. Костолом и ја смо били уверени да сте лекар.
- БОРИС: То је само зато што понекад ставим бели мантил кад правим сендвиче. Утврдио сам да тако испадну укуснији.
- ОЛГА: Како то објаснити?
- БОРИС: Људи греше што све хоће да објасне.
- ОЛГА: Пссст!
- БОРИС: Шта се десило?
- ОЛГА: Тамо, на завеси. Мрда се.
- БОРИС: Ко се мрда?
- ОЛГА: Лептир.
- БОРИС: Откуд лептир у новембру!
- ОЛГА: Готово је, одлетео је. А могао је да буде само наш, јер смо га ми открили, нашег морског лептира који је одлетео.
- БОРИС: Први пут чујем да морски лептири лете. Знао сам да коњи лете, али... Не, не, нећу те ствари, само наш лептир и остало. То сам већ имао са Аном. Боље да га ставим! Глупости, лептир. Ни мање, ни више него лептир.

Тог ѿренујка хиљаде лејѿира, као ѿахуљице, исѿуне сцену.

ОЛГА: Ево их, ту су, ту смо, ухватимо бар једног само за нас. Пођимо за њима, на плаже, уснуле аде посуте врбацама, пођимо што пре, да стигнемо пре зиме...

Она лудује за лејџирима, Борис их не љрмехује, љомало дрхџи.

БОРИС: Тише, неко ће нас чути!

ОЛГА: Погледајте, машу нам својим слатким рукама, својим цветним шакама. Узлетимо, узлетимо заједно са њима!

БОРИС: Ма хај'те молим вас, какви вас лептири спопадоше. Да ми завршимо наш посао па да се разиђемо.

Олџа се смири. Седне.

ОЛГА: Тако ми и треба. А веровала сам да волите лептире. А на све то нећете ни ту маленкост да ми учините, да се свучете.

БОРИС: Нико ме не бије по ушима да се свлачим. Још и то. Превише за вечерас. Одложио сам венчање. Требало је да сам већ у свом кревету. Чека ме напоран дан. Стижу лептири. Толико ниско нисам пао иако јесам.

ОЛГА: У мојим очима сте се уздигли још у лифту. Знојили сте се, убрзано дисали. Али мушкарци увек заборавае оно што им не одговара.

БОРИС: Мени се чини да је то женски специјалитет.

ОЛГА: За све то време, ја нисам дисала! Да ли сте то приметили?

БОРИС: Ни најмање нисам приметио.

ОЛГА: Доказаћу вам! Могу да не дишем колико хоћу, могу да не дишем заувек.

БОРИС: То не би било лепо с ваше стране, поготову не овде.

ОЛГА: Али пошто ми не верујете, завршено је са дисањем!

Олџа љресџане да дише.

БОРИС: Лако је вама да не дишете. Шта ако наиђе Ана или тај ваш сулуди тип дигне џеву кад примети колико дуго сте ван те ваше заједничке апсане?

Она не дише, не ѓледа ѓа.

БОРИС: Не би било лепо с ваше стране да сасвим и заувек престанете да дишете. То би чак било ружно. Читао сам у једном туристичком водичу да ловци на бисере, амфоре и медведе издрже најдуже пет минута недисања. То је ствар тренинга. Медицина настоји свим својим снагама да пронађе начин вечног недисања. Чини се да је на добром путу. Својим примером можете да убрзате напоре медицине. Добићете и на лутрији поводом свечаности у вашу част. То не треба пропустити. Лутрија се и тако намешта. Добићете згодитак, ево можемо да се опкладимо. Потребно је само да сад продишете и отрчите до центра за истраживање недисања.

Олђа не дише. Склизне са сџолице као мрџва.

БОРИС: Еј, чекај, полако, тргни се. Зар за све да будем ја једини кривац? Архитекте идиоти, зидари, слободни зидари и слични, они су ставили наше прозоре тако да се гледамо. Еј, ко те научио да умиреш кад ти падне на памет? Онај твој идиот, ко би други. Да си дошла у моје руке, дивну бих жену од тебе направио. Њему је важнија голотиња од живота. Твог.

Олђа се ѓраћакне и укруџи.

БОРИС: Милиција! Милиција! Шта ћу сад, људи моји, испаде срање од зезања.

Узврџео се. Најзад се сађне, ѓрмењује веџџачко дисање “усџа на усџа”.

3.

Сџџе Косџолом.

Куце Бориса ѓо рамену.

КОСТОЛОМ: ’Бро вече, како је? Хоћемо ли да прекинемо ту гимнастику, предстоји нам важнији посао. Дошло је и наших и пет ваших минута!

БОРИС: Јеби се, ова твоја пркнула. Ево ти је, па ради с њом шта знаш.

- КОСТОЛОМ: Олгица пркнула? Неће бити. Она је вечна.
(*Борису на уво*)
Мени је за такве ствари било потребно нешто мање од целог живота. Девет месеци мање. Почело је са свежим ваздухом. Не баш са свежим, али обичним.
- БОРИС: Слушај, голотињо, доста ми је свих вас. Носи ту своју цуру, имам ја и друга посла.
- КОСТОЛОМ: То нисам од вас очекивао, драги суседе. Ви сте започели целу ту ствар преко прозора, увече и иначе. Дужни сте да заједно разрешимо чвор.
- БОРИС: Ко смо то ми?
- КОСТОЛОМ: Ха, ха, пита се он! Вас двоје, ви и ваша вечита вереница. Зар треба о томе да говорим? Боље да вас убијем. И часније. Чедна пијанисткиња упознаје свежег пост дипломца физичких наука и томе слично. Љубав. Љубав која спасава од смрти, од старења, од обавеза, од других.
- БОРИС: Како би било да позовемо хитну помоћ?
- КОСТОЛОМ: Наука, уметност! Све се прелама кроз љубав, они одлучују да настане малу терасу са лозом, на четрнаестом спрату. Седам стотина пољубаца дневно, осам стотина, хиљаду четири стотине педесет и два – рекорд! Све се одвија по плану: заборављена прошлост, будућност, али... али...
- БОРИС: Али?
- КОСТОЛОМ: И садашњост! Све сам предвидео у часовима лудности. Чак сам престао да читам новине.
- БОРИС: Баш ме много брига за ваше новине. Непрекидно о томе слушам. Дај, бре, да помогнемо овој особи!
- Борис клекне, ојей њокушава да њродише Олџу, “устиа на устиа”.*
- КОСТОЛОМ: Бестидног ли понашања! Хеј, схваташ ли колико сам се досад уздржавао, колико сам себе силио да те разумем, оправдам? Покушавао сам те трачке светлости иза твојих искривљених жалузина да видим као трачке светлости, као представу оптичких закона, да ваше игре сврстам у ред оптичких илузија. Беласање ногу, руку, чаршава, шешира, пешкира, фрижидера, све то... Звуци су пристизали у јатима иако их нисам чуо кроз стакло. То нису

звучи, то су боје звукова, уверавам сам себе. Те рекламе из нашег екрана: лото, касато, жетони у казину. Кад би овај под шкрипао подсећао је на плажу. Толико смо говорили о тој плажи, Олга и ја, сирота мртва Олга, долазила је тамо свакога лета иако су мангупи више пута из даљине бацали стрелице из огледалца на њену задњицу, на задњицу те тужне Оље која је вриштала. То је било неподношљиво. Али још гори су били нејасни звуци, све чешће срачунато. Позориште – рекла би Олга. Ми смо у позоришту! И гледали смо вас тада, скоро бесплатно. И тако даље, сувише сте глупи да схватите.

БОРИС: Слушај ти, Костоломе, и мој живот малени заокружен је сном, па не вредим толико.
(Раздере се)
Замени ме!

КОСТОЛОМ: Ко ће онда да говори?

БОРИС: Ужас, у каквом свету живимо.

Ошвара ѓрозор, склања жалузине.

БОРИС: Хеј!... Има ли кога у овој пустињи?... Госпођо, госпођо!... Мали, чујеш ли ме, клињо! Ма зашто бежиш, животињо!... Господине, ви са цигаретом, да ви, једини сте на улици, ви, ви са цигаретом, да ли бисте позвали неког милиционара?... Полицију, кретену... Свиња, кретен, свињски кретен... Упомоћ! Ватра! Пожар! Народе, катаклизма!

Тишина.

БОРИС: Упомоооћ! Бомбе! Змије! Педери! Упомоћ!

Долази до ѓросценијума.

БОРИС: Чујете ли? Смрт! О смрти је реч, и не само реч. Она је ту! Хеееј! Има ли кога да помогне? Нема никога, наравно. Баш сам будала, то знам одавно а опет нешто очекујем.

Прилази Олџи, ѓиџа јој ѓулс.

БОРИС: Пролепшала си се, драга случајна познанице из лифта. Врло си лепа, врло паметна.

КОСТОЛОМ: Како ствари стоје?

БОРИС: Ствар је умрла.

Олга њромрда, усџаје. Борис и Костџолом шеџају около, не њримеџују је.

БОРИС: Убили су моју пријатељицу из лифта. Она није ни постојала, зато су је убили.

КОСТОЛОМ: Ајаја, ајајај. Ајаја, ајајај.

Олга се исџречи Борису. Костџолом и даље врџи круџове.

Борис је не њримеџује, иако му се унела у лице.

БОРИС: Шта да кажем на све то. Знам! Доле стругани трбуси! Доле чупкање длака из носа. Доле пропаст Запада и Истока. Доле боље! Доле доле! Доле све. И горе све!

ОЛГА: Најзад си проговорио из срца, случајни пријатељу из лифта. Хвала ти за то и за све и за ништа.

Борис је џек сад њримеџи.

БОРИС: Гле, неко је стигао! Ко сте ви?

ОЛГА: Свеједно ко сам, важно је да сам стигла.

БОРИС: О, како сам срећан.

КОСТОЛОМ: Још ниси, тек ћеш да будеш.

Костџолом вади џишиџољ из џолоџ џела, џуца у Борисову џлаву, Борис се заџеџура, џридрџи се за сџолицу да не џадне.

ОЛГА: Шта ти је сад?

БОРИС: Ништа. За тренутак ме заболела глава.

ОЛГА: Та јадна глава, шта све не претрпи.

Улази џолицајац.

4.

ПОЛИЦАЈАЦ: Стан број девет?

БОРИС: Да, број осам.

ПОЛИЦАЈАЦ: Тако смо и мислили. Позвао ме човек са цигаретом кога сте ви позвали да ме позове. Пријавио је неред.

КОСТОЛОМ: Тако смо и мислили. А ја сам пуцао.

ПОЛИЦАЈАЦ: Ја? Шта вам значи та реч – ја! Од Роберта Музила на овамо човек више није *ја* него *оно*.

БОРИС: Господин је мој први сусед, па смо тако и мислили.

ПОЛИЦАЈАЦ: (*Показује на Олџу*)
А шта вам је ово?

БОРИС: И то је мој први сусед.

ПОЛИЦАЈАЦ: Хм, ту је нешто сумњиво. Да проверимо: један и један јесу два. У реду, слаже се. Њих двоје су први суседи. Идемо даље. Власник стана?

БОРИС: Ја сам тај.

ПОЛИЦАЈАЦ: Ожењен?

БОРИС: Тек што нисам.

ПОЛИЦАЈАЦ: Како то? Колико је сати?

БОРИС: Скоро ће 22 часа и 11 минута.

КОСТОЛОМ: А на мом је 21 час и 71 минут!

ПОЛИЦАЈАЦ: Оставите ви тај свој. Говорим са одговорним лицем. Дакле, 22 часа и 11 минута. Хм. Чега?

БОРИС: Не знам тачно. Питајте остале. Не морам ја баш све да знам. Питајте њега.

КОСТОЛОМ: Боље да питате Олгу, она воли да буде интелектуална.

ОЛГА: Ја ништа не знам. Била сам мртва. А сад сте ви мртви, а ја нисам.

ПОЛИЦАЈАЦ: У реду, ако је тако. Газда, потпишите овде!

Борис се пошћисује на блокчетџу који му је пошћурио полицајац.

ПОЛИЦАЈАЦ: Сведоци! Изволите потписати се!

Олџа и Костолом се пошћишу на блокчетџу.

Полицајац их све, редом, пошћаише по образима и оде.

Улази Ана.

5.

- АНА: Грдите ли мачку?
- БОРИС: Ана! Колико је сати? Не каснимо! Видиш да не каснимо!
- АНА: Видим.
- КОСТОЛОМ: Браво, мачка нам је управо недостајала.
- ОЛГА: Мац, мац, мац!
- АНА: Док ја чамим у лифту, ви се забављате. То није лепо.
- БОРИС: У лифту? С ким чамиш?
- АНА: Са собом.
- КОСТОЛОМ: Баш смо малерозни, где нам је памет? Да смо то знали придружили бисмо вам се. Ми чамили овде, ви чамили тамо. То је заиста малер.
- ОЛГА: Али после свега, дође маца на вратанца.
- КОСТОЛОМ: Кад од куће маца оде, тад мишеви коло воде.
- ОЛГА: Миц – мац, метнуто у пац.
- БОРИС: Одавно је у пацу.
- КОСТОЛОМ: А не у мацу.
- ОЛГА: Не каже се у мацу, него у маци.
- КОСТОЛОМ: Добро, љубави једина.
- Борис и Ана ѿајшу.*
- АНА: Најзад да чујемо праву реч. Сем тога, још једна лепа новост: господин има префињен укус.
(*Костолому*)
Наочари вам изврсно стоје! Из – врс – но!
- КОСТОЛОМ: Хвала вам 100.000 пута, овде ме нико више не цени. Дође ми да вас пољубим.
- АНА: Не треба претеривати.
(*Борису*)
А ти, чим сам прекорачила праг, окренуо жалост на весеље!
- БОРИС: То је боље него да окренем весеље на жалост.

- ОЛГА: 100.001 пут боље. Дође ми да вас пољубим због те мудрости.
- КОСТОЛОМ: Не треба претеривати, мацо.
- АНА: Није она маца него ја.
- ОЛГА: Зато си чамила сама у лифту јер ниси маца
- АНА: Ти си чамила са неким бедником, то је још горе.
- ОЛГА: Нека ти буде, али ја због тога нисам незадовољна.
- КОСТОЛОМ: *(Ани)*
Много сте нам недостајали. Не обазирите се на шупље људске речи. Мало је фалило да гледамо у пасуљ кад ћете се појавити. Наш круг без вас не може да се затвори.
- АНА: Хвала вам, астрономе. Ви сте човек! Дуго сам тражила фењер да нађем човека а сад видим да може и без фењера.
- ОЛГА: Гле, и они имају свом астронома. Коста није астроном, децо, он је само профа.
- БОРИС: Нека буде шта буде, важно је да постоји.
- КОСТОЛОМ: Па ето, сматрајте да постојим, док не утврдите супротно. Али ако утврдите супротно, опет ће да ради пиштољ!
- БОРИС: У тој реченици сажета је целокупна еволуција истине, пиштољ као аргумент истине! Ха, ха. И опет, ха, ха!
- АНА: Ако сам неко од њих зуцне, нас двоје ћемо отићи у лифт. Провозаћемо се, узинат!
- КОСТОЛОМ: Сићићемо све до доле па ћемо се попети горе, ако нам се тако свиди.
- БОРИС: А наше венчање, Ана?!
- ОЛГА: Има времена за венчање, ихихих још колико!
- БОРИС: Рекли смо да ћемо то вечерас обавити.
- КОСТОЛОМ: Штета, уколико сте одлучили да одржите реч. До краја вечери остало је још петнаест секунди.
(Ани)
А тако сам желео да се нас двоје уверимо да море у лифту није ништа нарочито.

БОРИС: Шта можемо кад кад време тако брзо пролази. Ја не могу да га зауставим. Ево још девет секунди!

АНА: Остало је још пола секунде. Да ли је могуће, ипак ћу се венчати! Толико среће не може се поднети.

Ана њадне у несвесѝ.

Костолом и Олга њриѝрче у њомоћ.

БОРИС: Не брините, Ана воли да пада у несвест од среће. Сматрајмо да није пала него се подигла. Да приведемо крају ову нашу четвороугану драму. Хоћете ли да нам будете сведоци на венчању?

КОСТОЛОМ: Још питаш!

ОЛГА: Чекај, шта да им поклонимо за ту прилику!?

КОСТОЛОМ: Још питаш! Поклонићемо им море у лифту, нека га и они имају. А и нама ћемо то исто да поклонимо. Иначе све ово заједно и не би била четвороугаона драма.

БОРИС: Знао сам да сте дивни људи.

Ана њридижне главу, онако онесвешћена, на њоду.

АНА: И ја сам знала!

МРАК